

VAS-ÉS-FÉM-MUNKÁS

A ROMÁNIAI VAS-, FÉM- ÉS VEGYIPARI MUNKÁSOK ORSZAGOS SZÖVETSEGENEK HIVATALOS KOZLÖNYE

Előfizetési ár: egy évre 100, fél évre 50 Léi
TELEFON 4-50-13

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUKAREST, STRADA ISVOR No. 11

Az ifjúságunk és a szakszervezetek

A mai zűrzavaros világesemények forgatagában a munkásifjúság hullámzóan hőmpolyog egyik eszmeáramlatból a másikba. A polgári világ reakciós bagolyváraiból állandó ostrom folyik az ifjúság meghódításáért. Miért? Mert az ifjúság az a népréteg, amelyet könnyen fellehet használni egyéni önző érdekek kielégítésére. A munkás ifjúság az, amely éppen fiatalágánál fogva a gyakorlati élet tapasztalatainak hiányában a legtöbbször csalóka ígéretek áldozatává válik. Saját osztálya érdekeivel homlokegyenest ellenkező eszmeáramlatok szolgálatába állva, segíti azt győzelemre. Saját maga kovácsolja a rabláncokat önön maga és osztálytársai részére.

A világháború utáni idők s az utóbbi évek gazdasági válsága által minden emberi életet felperzselő körülmények közepete az ifjúság szinte elviselhetetlenül súlyos helyzetbe jutott. A munkanélküliek sorait elsősorban is ők töltik ki. Az elbocsájtásoknál, mint nőknél munkások, szintén első sorban vannak sújtva. Az inasévek letöltése után a legtöbb esetben azonnal uccára kerülnek, hogy a volt „mestere”, munkaadója helyet csináljon a következő inasgenerációnak, de ugyancsak a nyomor, nincstelenség és állásnélküliség vár az iskolából kikerült intellektuel ifjúságra is.

Ez a helyzet reménytelenségre, kétségbeesésre és az ifjú nemzedék testi és lelki züllesztésre vezet. Mi lehet az értelme az ifjúság életének, ha semmi reménye nincs arra, hogy valaha is emberhez méltó életet fog élni? Lehet-e csodálkozni azon, hogy a mai ifjúságot izzó türelmetlenség tölti el, amikor látja és érzi, hogy képessége és tudása veszendőbe megy, erejét senki sem akarja fölhasználni és senki sem akar segíteni rajta? Éheznek, rongyoskodnak, lakás nélkül küzködnek az ifjúság széles rétegei. És sok milliónyi ifjúságnak csak az a vágya, hogy ennek a nyomorúságnak valamilyen formában, de vége legyen.

És az ifjúságnak ezt a lelki és testi szenvedését használják ki a kapitalista világ érdekében létrejött fasiszta és a többi hasonló eszmeáramlatok. Az ígéretek halmazával tömik tele az ifjúság fejét. Munkát a fizikai ifjúságnak és állást a diplomás ifjúságnak helyeznek kilátásba a reakció képviselői az-estetre, ha csodaszereűek, a fasiszta uralomra kerül. Az ifjúság iránti „baráti érzület” leple alatt a munkásság ellenségei az ifjúságot közmunkák elvégzésére (lásd németországot) és kényszersorozás alá vonják. Az igazi cél: a kapitalizmus érdekében sztrájkító gárdák kitenyészése, a szakszervezetek kikapcsolása, a kollektív szerződések, a munkatörvények és az összes szociálpolitikai vívmányok leépítése.

Egyetlen fasiszta és parancsuralmi államban sem lett jobb dolga az ifjúságnak, ellenben mindenütt rosszabbodott. Vagy talán boldog életnek lehet nevezni azt, hogy az olasz ifjúság Afrikában az abessziniai harctereken ezerszámra pusztul el s akik életben maradnak, azok soha többé ép és egészséges emberek nem lesznek. És mindez miért és miért? Minden bizonnyal nem a saját, hanem tőlük idegen célok és érdekekért.

A munkás ifjúságnak, ha nem akarja jelenét és jövőjét teljesen eltemetni és sárbati-porni, egyetlen feladata van: harcolni a szo-

cializmusért. Ennek a megteremtése egyetlen biztosíték az összemberiség jobblétére és boldogulására. A kapitalista termelés háborúba és gazdasági válságba döntötte az emberiséget. Hihetetlen nyomor jelzi útját az egész világon. Fejlődése a kézműipar elpusztításától a gépek által kiszorított bér munkások tömeges munkanélküliségig tartott. A proletáriátus tisztán kell lássa, hogy a munkanélküliséget és az ennek nyomában fakadó nyomort nem lehet átmeneti intézkedésekkel megszüntetni. Szükség és nyomor, válság és munkanélküliség, termelési anarchia és a tömegek fogyasztóképtelensége: a kapitalizmus áldatlan termékei. A szocializmusért harcolni annyi, mint a tervgazdaságra, a munkanélküliség elleni teljes biztosításra és a népek megértésére törekedni.

Ne felejtjük el, hogy a történelem kapui-
nak kulcsai az ifjúság kezében vannak. Ha az ifjúság rátalál a helyes útra, önként feltárul előtte az új társadalom kapuja, amelyben a felszabadult ifjúság a szabadság szellemétől szárnyrakelve, a munka és kultúra együttműködésével az egész emberiség javát fogja szolgálni. De ha az ifjúság továbbra is öntudatlanul támolyog a politikai harcok porondján és gazdasági és kulturális érdekeivel mérőben ellentétes irányzatok továbbra is leköttetésben tartják, úgy a nyomorúság csak súlyosabb lesz és a jobb élet elérésének lehetőségé befolytódik a gazdasági függés és a szociális elnyomtatás mocsarába!

Miért támadják a marxizmust?

Minden időnek meg volt a maga jelszava, amelynek szüntelen hangoztatásával az egymást követő korok reakciós elemei a fennálló bajok eredetére igyekeztek rámutatni, hogy ilymódon a közvéleményt maguk mellé hangolják. Ilyen jelszó mostanában: Harc a marxizmus ellen! Jellemző, de egyben tanulságos is, hogy a polgári pártok a marxizmus elleni gyűlöletben és elfogultságukban teljesen egyetértének az őket is függő viszonyban tartó kapitalizmussal.

Marx Károly, a szocializmus és az ezzel összefüggő gazdaságtan tudományos feldolgozója, 50 évvel ezelőtt alig gondolhatott arra, hogy tudományos megállapításai egy félszázaddal később annyira nyugtalanítani fogják a kapitalizmust és annak osztálytársait. Pedig Marx tanai a tőke keletkezéséről és fejlődéséről, ennek a fejlődésnek a kísérő jelenségeiről, valamint arról szólnak, hogy a tőkés termelési rendszer a társadalmat rétegekre, osztályokra bontja és így egyben magát képezi az osztályharcnak. És minthogy a kapitalizmus legközvetlenebbül a munkásokat különbözteti meg a tőke tulajdonosaival szemben, érthető Marxnak az az állítása, hogy a munkások a kapitalizmus által életre keltett érdekellentétük miatt kénytelenek osztályharcot vívni, a kapitalisták osztálya ellen.

Az a beállítás, hogy a marxizmus osztályharcot szít, hogy két csoportra szakítja a népet, és ezzel akadályozza a nép egységét, annak egységes cselekvését — célzatosan hamis. Nem Marx találta föl az osztályharcot,

Az újvilág kapuinak kulcsait, hogy az ifjúság megtalálhassa, ebben segítő társakra kell találna az idősebb és élettapasztalatokkal rendelkező szervezett munkásokban. Nem szabad az ifjúságot tanácstalanul sorsára bízni, hogy aztán minden munkásellenes akciónak öntudatlan eszközevé váljék, hanem minden kínálkozó módot és alkalmat fel kell használni, hogy eszmenket megismerhessék és már első útjuk is ne a fasiszta és más, a kapitalisták által támogatott intézményekbe, hanem a szakszervezetekbe vezessen.

A külföldi szakszervezetek bizonyos időközönként, ugynevezett segédavatós ünnepélyeket rendeznek. Az ünnepélyeken megjelennek az inasévektől megszabadult ifjak, az idősebb munkások és a szakszervezetek képviselői. Az ünnepi beszédek propaganda jellegűek. A serdülő ifjúság szeméi elé tárják az új élet kilátásait és küzdelmét és megmutatják az igazi utat, amely bár szintén nehézségek árán, de a boldoguláshoz vezet. Ezek az ünnepélyek öntudatot, hitet és reményt adnak az ifjú proletárok lelkébe, mert ekkor érzik ugyszólván először egyenlő tényezőnek magukat a felnőtt munkásokkal és ez az esemény s az ott elhangzottak, kitörülhetetlen nyomokként vésődnek lelkületükbe és így válnak aztán megingathatatlan katonáivá, a munkásmozgalomnak. Ez a példa nálunk is követésre kellene találjon, hogy a mi fiatalságunk is megtalálhassa az igazi utat az újvilág felé, hogy az idősebb munkásokkal karöltve könnyebben eljussanak a végcélhoz: a szocializmushoz.

nem a szocializmus az oka az osztályharc tényeinek. Marx tudományos munkája csak azt eredményezte, hogy az emberiség történetének alapján megállapította, miszerint amióta csak osztályharcokra volt tagozódva az emberiség s az egyik osztály elnyomta a másikat, mindig harc dult a két osztály között. Marx kutatásai bebizonyították, hogy ezeknek a harcoknak nagy része a két osztály között fönnálló osztályellentétekre vezethető vissza. Az elnyomottak osztálya, mindig arra törekedett, hogy lerázza magát a reárokott jármot és felszabadítsa magát mostoha helyzetéből. Ez természetesen harcot idézett föl a két osztály között.

A középkor gyakori parasztlázadásai sem voltak mások, mint az osztályharc kísérő jelenségei. Amikor a parasztoakra rakott teher és szenvedés a kibírhatalanságig fokozódott, fegyvert ragadva küzdöttek felszabadulásukért. Ez évszázadokon ment így váltakozó eredménnyel. S ha szünteltek is ezek a harcok időnként, az osztályok harca csak tovább folyt — ha más formában is.

Pedig ezekben az időkben Marx még nem is volt a világon, de nem voltak szociáldemokraták sem, osztályharc mégis volt.

Hasonlóan a polgárság is küzdött a feudális nemességtől való függősége ellen. Súlyos harcok árán vihatta csak ki magának a városi polgárság a maga szabadságát. Csak amikor a gép bevonult a termelésbe és megváltozott a termelési mód,áltak be azok az elvi föltételek, amelyek lehetővé tették a polgárság győzelmét a feudális rendszer fölött.

Bérmozgalom a Zsilvölgyében

A proletárság segítségével győzött tehát a polgárság abban a harcban, amely a francia forradalomtól egészen 1848-ig folyt. De ez a polgárság azután nem volt hajlandó a munkások jogait elismerni, hanem ezek ellen fordult szövetségbe a feudálisokkal.

Ma nagyrészt ott találjuk őket abban a frontban, amely a marxizmus ellen küzd, állítólag azért, mert a marxisták „az osztályharcot hirdetik”. Csakhogy nagyon is világos a helyzet: akik a marxizmus elleni harcban résztvesznek, lehetetlenné akarják tenni, hogy a munkásság helytálljon az osztályharc frontján. Tagadják az osztályharcot, tagadják, hogy vannak osztályellentétek, de tetteikkel gondoskodnak arról, hogy Marx osztályharcáról szóló tana mindenben beigazósulást nyerjen azzal, hogy maguk is gyakorolják a szocialista munkásság elleni osztályharcot.

Az is mondják, hogy ahol nincsen marxizmus, ott nincsenek osztályok és osztályharcok. Csakhogy a tények ennek éppen az ellenkezőjét bizonyítják. Jaj volna a német munkásnak, aki a főnökéhez merészelne menni és mint népelvtárs egyenlő jogokat követelne tőle. Nagyot hámar részesülne kőkiáltásában, hogy itt a vállalkozó parancsol és a munkásnak kötelessége engedelmessé válni. A vállalkozó sertesnek venné, ha a német munkás, mint „német népelvtárs” egyenlő értekeket követelné és egyenlő gazdasági igényeket támasztana. Itt mindig a másik oldalról lévő urak azok, akik a munkásoknak megmagyarázzák, hogy itt korlátok vannak és egy szakadék tátong elválasztóan közöttünk. Ilyen alkalomkor bizonyosodik be legjobban, hogy Marxnak az osztályharcra vonatkozó tanai éppen emiatt az elméletnek az ellenfelei és üldözői erősítik meg mindig újra és újra.

De ha már ott tartanak a marxizmus elleneség, hogy kártozzák az osztályharcot, miért nem oldják meg a problémát, amivel ha nem is mentesítik, de legalább enyhítik az osztályharcból következő feszültséget. Például minden vállalkozónak, minden gyárosnak stb. módjában áll, hogy az osztályellentétéről szóló marxista tan megdöntését. Nem kell ehhez egyéb, mint hogy a saját hatáskörében megszüntesse a munkásokkal szemben fennálló érdekellentétet, azaz, hogy az olyan ember megelégedést biztosít munkabérekkel, hogy a munkásokat egyenértékű embereknek tekintse, őket a nekik kijáró bánásmódban részesítse. De sajnos éppen az elenkezőjét kell megállapítani. Annak ellenére, hogy a parasztságot 100 százalékgig megerősítette az új állítást, mely szerint a bércsökkenés nem segít a vállalkozók helyzetén, ellenben a gazdasági helyzet a vásárlóképeség csökkenése következtében rosszabbodik mégis évről-évre csak a munkásság bérért csökkentik. És annak ellenére, hogy a munkaidő rövidítése már nemcsak szociális, hanem gazdasági szükség is, az egész kapitalistaosztály a reform ellen fordul és szabótással fenyeget, ha törvényerőre emélik. Hásonlóan állanak a dolgok a többi szocialis reformokkal. Itt is azok éle a törekvések, melyek a legnagyobb akadályokat, amelyek a munkások osztályának több védelmet és szocialis viszonyainak javítását kívánják hivatva biztosítani.

Mi a célja tehát a marxizmussal szembeni harcnak és hangulatkeltésnek? Mindenekelőtt lehetetlenné akarják tenni, hogy a munkásság egyesüljön és egységesen küzdjön jogaiért és megelégedéséért. Azért iparkodnak az osztálytudatos munkásság elcsúsztatására, hogy a munkásság erejének gyengítésével szabad út álljon a munkásság fokozottabb mértékű kiszákmányolásához. Ez pedig az érdekellentét elmélyüléséhez és fokozottabb osztályharcot vezet. Ime, tehát azok, akik ma a marxizmus és az osztályharc ellen küzdenek, esélykedtekkel éppen az ellenkezőjét szolgálják annak, amit elérni kívánnak.

FELHÍVÁS! Felhívjuk az összes vasas zsilvölgyi munkást, hogy a csatlakozás napján, azaz azazonnal küldjék a központba, hogy olyan helyekre tudjuk elküldeni, ahol még szükség van napárakra.

A zsilvölgyi munkásság reménytelen életlehetőségek között tengődik. Életfolyása az állandó nyugtalanság és a törvények által kijelölt utakon haladva törekedik arra, hogy a szénbányatársulat részéről a létminimumon aluli nivóra leszállított munkabéreket megjavítsa. Tekintve, hogy a munkakonfliktusokat szabályozó törvény szerint a szénbányák kötelező döntőbírói alá vannak utalva, a semmitőszéki döntőbírók határozatai legtöbb esetben elégedetlenséget szülnék a munkások körében. A törvény szerint a széniparban foglalkoztatott munkásoknak sztrájkjoguk nincsen, ők kötelesek elfogadni a döntőbírók részéről megállapított munkabéreket, ami azt jelenti, hogy a munkásság emereége ebből a szempontból egy abnormális helyzetben van. Néhány hónappal előbb Rătescu semmitőszéki bíró, mint a döntőbírók elnöke, a szénbányatársulat igazgatóságának javára hozott döntést, elutasítván a munkások jogos béremelési követeléseit. Ez a döntés végtelen elkeseredést váltott ki a zsilvölgyi munkások között. Hogy még sem következtek be sajnálatos következményekkel járó zavargások, ez kimondottan csak az önfegyelmeztségnek és a szakszervezeti fegyelemnek tudható be. A munkások létfeltételeik megvédése érdekében minden lehetőséget és törvényes utat igénybe akarnak venni abban a reményben, hogy az illetékesek igazságot fognak szolgáltatni.

E reményre támaszkodva a munkások egy újabb béremelési mozgalmat indítottak, amelynek tárgyalásai január 3—4-én folytak, Petre Popescu munkaügyi inspektor elnökeletével. A vasmunkásokat Gârbovean zsilvölgyi kerületi titkár képviselte. E béremelési mozgalomban 7080 munkás van érdekelve. A drágasági index alapján 15 százalékos béremelést követeltek a munkások.

Ionescu a bányatársulat igazgatója ez alkalommal is visszautasította a munkások béremelési követelését és néhány kiküldöttet elbocsájtással fenyegetett meg, ha a munkások

között tovább csinálnak propagandát a béremelés érdekében.

Az igazgató ezen utóbbi nyilatkozata felháborodást váltott ki a munkások kiküldötték körében.

A bányatársulat igazgatóságának semmi oka sincsen arra, hogy elutasítsa a munkásság jogos béremelési követelését, mert a bevezetett racionalizálás következtében óriási módon emelték a termelést, tehát a profitot is, amivel szemben a munkások létszáma állandóan csökken. Ebből a szempontból a helyzet a következő: 1927-ben kitermeltek 1.633.720 tonna szenet és 18.000 munkást foglalkoztattak, akik havonta 30—35 műszakot dolgoztak.

Ezzel szemben 1930-ban a termelés 930.865 tonna szén volt, míg a munkások létszáma 6500-ra csökkent és havonta csak 18 műszakot dolgoztak.

Másszóval, míg 1927-ben a termelt szénmennyiség egy munkásra műszakonként 200—250 kgr., 1930-ban a termelés, a racionalizálás útján egy munkásra 600—650 kgr-ra emelkedett. Ez a körülmény tette lehetővé a bányatársulatnak, hogy részvényesei között 40 millió lej profitot osszanak szét.

Ezen óriási profittal szemben a munkások nyomorúságban és szükségben szenvednek.

Nem kétkelünk abban, hogy a döntőbírósi döntés ez alkalommal igazságot fog szolgáltatni a munkások jogos követeléseinek.

Az igazgatóság javaslatot tett ugyan, hogy műszakonként a bányászoknak 6 lei, a szakmunkásoknak 4 lei emelést ad abban az esetben, ha havonta csak 18 műszakot dolgoztat. Ha azonban havi 20 műszakot rendel el az igazgatóság, úgy a felajánlott béremelésnek nincs helye. A munkásság a legnagyobb háttározottsággal utasította vissza ezt a javaslatot.

A közbányák szocializálása ma már parancsoló szükségszerűség lett, amit minél hamarabb kell a megvalósítás stádiumába hozni.

Az állami fémházak munkásainak kollektivszerződése

Az Erdélyi Állami Fémházak igazgatósága és ennek munkásai között fennálló kollektivszerződés 1936 Március 31-én jár le. Az új kollektivszerződés megkötésére irányuló tárgyalások 1936 január 20-án kezdődtek Dr. Hirița-Cluji munkaügyi felügyelő elnökeletével. A vasmunkások szövetségét Munteanu és Gârboveanu szaktársak képviselték, míg a Hunedoara vasas szakszervezet nevében Lăscău Nikolae szaktárs vett részt.

A felek a tárgyalások alapjául a régi szerződés pontjait vették és jelentéktelenebb módosításokkal az új szerződésbe is befoglalták. A munkabérek tekintetében az összes munkás kategóriák részére 10 százalékos béremelésben egyeztek meg.

Az új kollektivszerződés 1936 április 1-én lép életbe 1937 március 1-ig.

Habár a 10 százalékos béremelés nem elégíti ki az igényeket alapul véve az élet folytonos drágulását, azonban ezen eredmény kicsikarása is a vasmunkás szervezetben tömörült munkások szolidaritásának köszönhető.

A cluj-i helyi szakszervezet közgyűlése

A cluj-i vasas szaktársaink január 26-án tartották rendes évi közgyűlésüket a saját otthonuk nagytermében.

Schneg elnökszaktárs délelőtt 10 órakor nyitotta meg a közgyűlést és a szervezet fontosságáról tartott rövid előadást. Megemlékezett az elhunyt szaktársakról, kiknek tisztelőre felállással adózott a közgyűlés.

Kapner elvtárs a helyi szaktársak nevében magyarul, Suciú elvtárs pedig a helyi pártszervezet nevében román nyelven üdvözölte a közgyűlést.

A jegyzőkönyv felolvasása után, Zsidó szaktárs pénztári jelentést, Ehrenwert szaktárs könyvtári jelentést, Stan szaktárs pedig az ellenőri jelentést tette meg, melyet a közgyűlés egyhangúlag elfogadott.

Pálffy titkárszaktárs a vezetőség és a szervezőbizottság erkölcsi jelentését terjesztette elő, megemlékezett azokról a nehézségekről, melyek a vezetőséget és a szervezőbizottságot a szervezés és a bérmozgalmak idején akadályozták. Jelenti, hogy az elmúlt évben 312 új tag lépett be a szervezetbe és így a tagok száma december 31-én 635 volt. Az egyes üzemekben levő helyzetről kimerítő jelentést tett a titkárszaktárs, mely szerint a tagoknak 95 százaléka kollektivszerződés szerint dolgozik.

Pálffy szaktárs jelentését többek hozzászólása után a közgyűlés egyhangúlag elfogadta és a vezetőségnek a felmentvényt megadta.

Schneg szaktárs, akit a közgyűlés egyhangúlag korelnöknek választott felkéri a jelölőbizottságot, hogy tegye meg a javaslatát az új vezetőségre vonatkozólag.

Nagy szaktárs a jelölőbizottság javaslatát olvasta fel és azt a közgyűlés egyhangúlag elfogadta és így az új vezetőség a következő:

Elnök Stan Vasile, alelnökök Zsidó József, Bruder Ferenc, pénztárosok Polifka József, Temesi László, ellenőrök Nagy János, Turturean Traian, jegyzők Varga Mihály, Fosztó Sándor, könyvtárosok Ábrám Mihály, Nagy Sándor, választmányi tagok: Lenart Nicolae, Klein Rudolf, Angi Andor, Hui Dumitru, Knobloch Mihály, Gáll Albert, Szendrei Kálmán; szervezőbizottság: Iorgu Hanza, Krausz József Bobariu Simon, Popovici Vasile, Neumann József, Téglás Jenő, Regéczi István, Weisz Adolf; otthonbizottság: Bereczky Károly, Tóth István, Hilf Ádám, Mana Károly, Schwartz István; pótagok Kiss László, Juhénar Aurel, Klein József.

Lenart szaktárs javaslatát, hogy azok az új tagok, akik még nem adták le az otthonalapra, azok három órai keresetüket adják le. Lenart szaktárs javaslatát a közgyűlés a vezetőség elé utalta, hogy az foglalkozzon az ügygel és kövessen el mindent, hogy az otthon ebben az évben be legyen fejezve.

Stan szaktárs az új vezetőség nevében mond köszönetet a közgyűlésnek és a közgyűlést délután 2 órakor bezárta.

-11-
-os-

A korporációs állam

(Folytatás.)

A Vidoni-egyezménytől az 1936. április 3-i törvény megalkotásáig eltelt idő megmutatta, hogy az osztályharc nemcsak a szocialisták gondolatvilágában él, hanem ez a mai termelési rend természetes velejárója. Hiába állapodtak meg a megbízható fasiszta munkásszervezetek a fasiszta munkáltató szervezetekkel, hiába tettek nagyhangú kijelentéseket, hogy ők osztályokká tagozott néptömegek helyébe nemzeti egységet akarnak, az egyezményt kötő felek között is csakhamar az osztályharc fegyveréhez a sztrájkhoz, a munkáltatók pedig a kizáráshoz folyamodtak. A fasiszta vezetők, bár megnyilatkozásaikban mindig az ellenkezőt hirdették, nagyon jól tudták, hogy a törvényben felépülő érdekképviseleti rendszer csak kártyavár és hamar össze fogja dönteni az osztályellentétek zivatara. A törvény 3 §-a tehát kimondja, hogy a munkáltatók és munkások szakszervezetei központi összekötőszerv által közös felsőbb vezetés alá helyezhetők. Ez az összekötőszerv a korporáció kezdeti alakja, amely már nem önkormányzati szerv, hanem a végrehajtási utasítás 43. §-a szerint az állami közigazgatás szerve. Ezek az összekötőszervek országos jellegűek voltak és a munkáltatóknak, valamint a szellemi és fizikai munkásoknak országos egyesületeit kapcsolta össze. Magát az ilyen korporációt az erre a célra 1928-ban megszervezett korporációs miniszterium feje a korporációk minisztere rendelettel állítja föl, rendelettel szabályozza jogkörét, szervezetét, nevezi ki elnökét és határozza meg, hogy kik a korporációk tagjai. Ezekben a korporációkba egyenlő taglétszámmal foglalnak helyet a munkások és munkáltatók képviselői, de mindegyikben helyet foglal a fasiszta párt három tagja, a miniszter kiküldöttjei és az általa meghívott szakértők. Ezekben tehát, még ha nem lennének közvetlenül a korporációs miniszter alá rendelve, akkor is a három munkásküldöttel szemben nyomásztó fölényben vannak a kormány akaratát képviselők, akik nem a munkások, hanem a nagytőke érdekeit képviselik.

A korporációk felállításával az egész érdekképviseleti rendszer egyszerűen a kormány eszközévé vált.

Mindazokat a jogokat, amelyek gyakorlására a szakszervezetek, szövetségek és főszövetségeket fölláttatták, a végrehajtási rendelet 44. §-a egyszerűen átcsúsztatja a korporációk hatáskörébe. Oda tartoznak: a kollektív szerződések helyettesítése a korporációk által kiadandó rendeletekkel, a termelés szervezésére vonatkozó szabályok megállapítása, munkaközvetítőhivatalok felállítása, a tanonc-idő szabályozása és egyéb, a munkáviszonyokra vonatkozó intézkedések megtétele.

Az érdekképviselet létesítése szerves kiegészítője a fasiszta általános államfelfogásának, amely a liberális állam helyébe a totális tekintélyi államot teszi, vagyis azt az államot, amelyik minden életnyilvánulásba tejhatalmulag avatkozik bele s amelyiknek célja a demokrácia által a politikai érdeklődésbe és életbe belevont tömegeket a politikai életből eltávolítani.

A korporációs miniszteriumnak, mint az egész korporációs rendszer központi szervének felállítása után a fejlődés mindinkább az érdekképviseleti szervek, tehát szakszervezetek, szövetségek és főszövetségek látszatautonomiájának a megszüntetése felé halad. Lépésről-lépésre igyekeztek ezeket a szervezeteket nemcsak ténylegesen, de törvényesen is megfosztani a munkáviszonyokba való minden beavatkozástól, s nemcsak tényleg, hanem törvényesen is minden rendelkezési jogot a korporáció s a korporáción keresztül a korporációs miniszter kezébe átjuttatni, aki törvény szerint is köteles minden intézkedést a miniszterelnökkel, vagyis Mussolinivel jóváhagyatni.

Az 1930. március 20-án életbelépett törvény felállította a korporációk nemzeti tanácsát. A tanácsnak tagjai a szövetségek és főszövetségek és a kormány valamint a fasiszta párt kiküldöttjei; a szövetségek és főszövetségek kiküldetéséhez a korporációs miniszter hozzájárulása szükséges. A tanács csak általános gazdasági kérdésekben tanácskozó szerv volt, amelynek semmiféle határozati joga sem volt, s csak szinhalakul szolgált Mussolini gazdasági megnyilatkozásaihoz.

1933-ban újból szabályozták a korporációkat, mert még így sem boldogultak velük. Az új törvény 1934. február 5-én lépett életbe. Ez már nyíltabban hangsúlyozza a korporációk állami szerv jellegét és nyíltabban teszi függővé az egész rendszert Musso-

linitól. A törvény szerint ugyanis minden gazdasági ágra megfelelően egy korporációt állítanak fel, amelynek számát, működését, tagjainak számát a korporációs miniszter javaslatára a miniszterelnök állapítja meg. Egyelőre huszonnégy ilyen korporációt szerveztek meg, amelyeknek tagjait a miniszterelnök által kibocsátott dekrétummal nevezik ki. A korporációk elnöke a miniszter vagy az államtitkár, vagy pedig a fasiszta párt főtitkára.

Ezek a korporációk tehát semmi egyebek, mint a kormány által kinevezett tagokból álló bizottságok. Hogy mennyire félnek még így is mindentől, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a korporációk nemzeti tanácsa, amely ezzel a törvénnyel új szervezetet nyert, sem foglalkozhat más ügyekkel, mint amit a miniszterelnök terjeszt eléjük.

Egyenesen miosolyt keltő az, amikor Mussolini az 1934. február 5-iki törvény tárgyalása alkalmával

kijelentette, hogy ez a törvény a parlamentarizmus halála és a korporációk nemzeti tanácsa lesz hivatva helyettesíteni azt a másik intézményt, amelyik egy letűnt történeti korszakhoz tartozott.

A korporációs rendszer Olaszországban tehát annyit jelent, hogy ma három testület foglalkozik törvényhozással: a parlament, a korporációk nemzeti tanácsa és a fasiszta nagytanács. Mindháromnak tagjait a miniszterelnök nevezi ki, mindhárom csak azokkal az ügyekkel foglalkozhat, amelyekre a miniszterelnök terjeszt eléje, s mindhárom határozata csak akkor törvény, ha a miniszterelnök törvényként kihirdeti.

A korporációs állam tehát nem új államtipus, nem századunk új állameszméje, mint ahogyan ezt né hányan gondolják, hanem egy diktatórikus rendszer kezdőzése jelszavakkal, amelyik a diktatúrával együtt fog nyomtalanul eltűnni az olasz nép életéből.

(Vége)

A bukaresti vasas szakszervezet második helyiségének felavatása

A bukaresti vasmunkások szervezkedési lehetőségének megkönnyítése céljából a vasas szakszervezet egy fiókot nyitott a Sos. Pantelimon 199 szám alatt. Vasárnap, január 26-án avatták fel a vasmunkások az új helyiséget és a felavatáson résztvettek a különböző gyárakban dolgozó vasmunkások, valamint a fővárosban székelő testvérszervezetek, az Országos Szaktanács, a Szociáldemokrata párt kiküldöttjei.

Crăciun. szaktárs délelőtt 10 órakor nyitja meg az ünnepélyes gyűlést, üdvözölve a Szaktanács, a Szakszervezetek és a Szociáldemokrata Párt kiküldöttjeit.

Rusu szaktárs a Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari munkások Szövetségének titkára köszönetet mond a vasmunkásoknak, hogy a szolidaritás kifejezése képpen megjelentek a felavató ünnepélyen. Beszédének további fonalán rámutat a szakszervezeti élet fontosságára, amely különösen itt bír jelentőséggel, ahol a munkások tízezrei laknak a leggyatrább életfeltételek mellett. A Vasmunkások Szövetsége, amelynek az egész ország területén vannak gyökerei és szervezetei új lehetőségeket nyújt a fővárosi vasmunkások megszervezésének. Ennek a magasztos ügynek az érdekében a szakszervezeti mozgalom és a szociáldemokrata eszmének egy alapkövét raktuk le és innen kiindulva kötelességünk e helyeeken lakó 5000 vasmunkásnak a megszervezését előmozdítani.

Folytatni fogjuk a szakszervezeti mozgalmat, a törvények által kijelölt uton a végső győzelemig és ennek érdekében minden vasmunkásnak a harci szellemére és áldozatkészségére támaszkodunk.

A Bukaresti Vasas helyi csoport közgyűlése

A Bukaresti vasmunkás helyicsoport Január hó 12-én tartotta meg évi közgyűlését a Str. Izvor 37. szám alatti munkásotthon helyiségében.

Mint hogy az utóbbi időben a fővárosi vasmunkások élénk érdeklődést tanúsítanak a szervezkedés iránt, így a közgyűlés megtartását is lelkesedéssel várták szaktársaik.

A közgyűlést délelőtt 10 órakor Munteanu szaktárs nyitja meg a szervezett munkások és munkások nagy számu részvétele mellett. Az év közben elhalálozott szaktársak emlékére az elnök szaktárs egy percnyi föllállásra szólítja fel a közgyűlés résztvevőit. Felkéri aztán a szaktársakat legyenek méltók arra, hogy a napirendi pontok tárgyalásait minél magasabb nivóra lehessen emelni. A pénztári jelentést Russu szaktárs terjeszti elő. A jelentésből kitűnik, hogy az elmúlt év folyamán 118 új tag iratkozott be. Járulékokból, tagsági könyvekből és belépési díjakból befolyt 33.068 lej. Külön a csoport 20 százalékból, helyi járulékaiból és más jövedelméből 31.414 lej folyt be. A szövetségnek 18.100 lej 18 bani készpénzt folyosított a csoport.

A vasmunkás csoport kiadásai 26.614 lej 50 banit tesz ki, mely kiadásokban befoglaltatik az a 4665 lejes összeg, melyet más szakmák sztrájkegélyére fordított a csoport vezetősége.

Rozenwald Manea (ékszerész) az ellenőrző bizottság jelentését teszi meg. A pénztárt átvizsgálva az ellenőrző bizottság azt rendben találta.

A pénztári és ellenőrző bizottság jelentését a közgyűlés tudomásul veszi.

Roznovan Teodor szaktárs az Országos szaktanács nevében beszél. Rámutat a kapitalizmus által provokált gazdasági krízisre és azt a következtetést vonja le, hogy ennek a krízisnek a megoldását, csak a termelő eszközök szocializálásában lehet megtalálni.

Lotar Rădăceanu elvtárs a Szociáldemokrata Párt végrehajtó-bizottságának nevében a következőket mondja:

A Szociáldemokrata Párt párhuzamosan haladva az Országos Szaktanács kebelében működő munkás szakszervezetekkel, küzd a romániai munkásosztály helyzetének megjavításáért és a kapitalizmus igájából való felszabadulásáért. Mindenkor a szervezett vasmunkások támaszkodhatnak a szociáldemokrata párt által nyújtott támogatásra. A szervezkedési mozgalom munkájában sok sikert kíván a vasmunkásoknak.

Felszólalnak továbbá a tisztviselők Federációja részéről Lázár elvtárs, a kályhamunkások szakszervezetének részéről Georgescu elvtárs, a nyomdász-munkások részéről Vlădescu elvtárs, a pártszervezet részéről (Sectorul Negru) Brătăleanu elvtárs és az összpártszervezetek központi vezetőségének részéről Radovici elvtárs. E szervezetek kiküldöttjei támogatásukról és szolidaritásukról biztosítják a vasmunkásokat, abban a harcban, amelyet a munkafeltételek és munkabérek megjavítása érdekében folytatnak.

A vasmunkások nevében zárószóban beszél még Ábrahám elvtárs, aki szolidaritásra és szervezkedésre hívja fel a fővárosi vasmunkásokat.

A titkári jelentés folyamán Rusu szaktárs a Bukaresti vasmunkások évi mozgalomának fontosabb eseményeit ismerteti. Pontos adatokat sorakoztat fel az év közben lezajlott bérmozgalmakról, kollektív szerződésekről, intervenciókról és ezek eredményeiről. Beszámolót tart továbbá az évi szervezkedési munkákról.

A jelen viszonyokban a szakszervezeti mozgalom az ostromállapot, cenzura, és szabadságjogok béklyóba szorítása közepette tör magának utat. És a felmerülő nehézségek ellenére fejlődés és lelkesedés mutatkozik a szakszervezeti mozgalomunk keretében. A titkári jelentéshez hozzászólnak Berdeu, Cofman, Roman, Ábrahám és más szaktársak, tárgyilagos bírálatot mondva a vezetőség munkálkodása felett. A titkári jelentést a közgyűlés tudomásul veszi.

A kandidáló bizottság javaslatára a közgyűlés az új vezetőséget választja meg, melynek tagjai a következők: Elnök Munteanu Nicolae, alelnökök Lăzărescu Dumitru, Crăciun Petre, titkár Rusu Simion, pénztárnokok Lengyel Samoil, Vittlinger Béla. Vezetőségi tagok: Constantinescu Vasile, Florea Nicolae, Făgetel Vasile, Milan Miscov, Tomescu Ion, Anghel Sava, Kun Coloman, Komlosi Anna; ellenőrző bizottsági tagok Rösenwald Manca, Mărgineanu Petre, Boboc Petrache; póttagok: Weiser Elisabeta, Schutzberger Bela, Lohner Adolf.

Az új vezetőség megválasztása után a közgyűlés a szervezkedési kérdések megtárgyalására tér át, majd az elnök a közgyűlést bezárja.

Bukaresti mozgalmi hírek

VULCAN-GYÁR

Az esztorgályos, lakatos és kazánkovács műhely munkásai, január hóban, több műhelyértekezletet tartottak a vasascsoport helyiségében, str. Izvor 37. szám alatt és elhatározták, hogy a szervezkedési mozgalmat az egész gyárra kiterjesztik.

Rusu és Crăciun szaktársak szélesebb körben foglalkoztak a munkások szervezkedési ügyével. Az igazgatóság egy általános bérleszállítást akart keresztülvinni, azzal az indokkal, hogy a fővárosban levő különböző vasipari üzemek munkásainak béreivel szemben a Vulcan-gyár munkabérei túlmagasap volnának. A munkásság szervezkedése folyamatban van, az összes műhelyekben.

METALOGLOBUS-GYÁR

A gyárban mintegy 300 munkás dolgozik, legnagyobb részben női munkás. A gyárban dolgozó szervezett munkások széleskörű propagandát fejtenek ki az ösztönözés megismerésére érdekében. Ha a szervezkedési munkálatok befejezést nyernek, a munkások kollektív szerződés megkötését indítják meg. A vasascsoport állandó összeköttetést tart fenn az üzem munkásaival Rusu szaktárs útján.

CRYPTON-GYÁR

A Crypton-gyár igazgatósága a termelésből kifolyó nézeteltérések következtében két munkásnőt bocsátott el. Január 30-án Rusu szaktárs közbejárt az elbocsátottak ügyében, mire az igazgatóság visszavonta az elbocsátásokat. Munkahiány miatt az igazgatóság 8 órától 6 órára kívánja a munkaidőt leszállítani. Ebben az ügyben a munkások műhelyértekezletet fognak tartani, ahol a további magatartásukat illetően határozni fognak.

MALAXA, GYÁR

Ebben az üzemből több mint 2000 munkás dolgozik, mindenki sir és mindenki panaszkodik. Az igazgatóság hatalmas arányú terrort fejt ki a dolgozó munkások fölött. Az érvényben levő munkástörvényeknek itt egyetlen egy rendelkezését sem tartják be. Itt nem ismerik sem a törvényes, sem a nemzeti ünnepeket, a munka ezeken a napokban is rendszeres folyik. Ellenére annak, hogy ez a gyár modern szervezési alapokra van fektetve az egészségügyi követelmények teljesen el vannak hanyagolva. A gyári munkások számához arányitva rosszul felszerelt és kevés illemhely van, mely okból nehéz szag bűzlük az egész területen és az illemhelyeken való tolongás sohasem ér véget. A kártyalebélyezés be- és kimenet alkalmával hosszú időt vesz igénybe, tekintve, hogy csak egyetlen óra áll a munkásság rendelkezésére — mivel kettő állandó javítás alatt van — és így a lebélyegzéssel minden munkás naponta két órát vesz el.

Dacára az igazgatóság részéről eszközölt terrornak, amunkások szervezkedése fejlődésben van.

KÜLFÖLDI VASIPARI HIREK

Az oroszországi vasipari termelés. Az orosz külkereskedelmi hivatal az 1934. évben és az 1935. év elején hatalmas mennyiségben vásárolt külföldön (Angliában, Csehszlovákiában és Magyarországon) vasuti kocsiengelyeket az orosz vasipari vállalatok által folyamatban lévő vasuti kocsi építkezésekhez. A hivatalos statisztika szerint, a külföldön rendelt kocsiengelyek túlnyomó része megérkezett Oroszországba és az orosz vasipari vállalatok az 1935. év első tíz hónapjában 73.755 teherkocsit építettek. Az 1935. évi termelés a múlt éveinek majdnem háromszorosát teszi ki. A lokomotívgyártás már nem hozott ekkora eredményt, mert az 1935. év folyamán 1273 készült el, az előző évi 1211 lokomotívval szemben. Az automobilgyártás szintén emelkedést mutat amennyiben az 1935. év első tíz hónapjában 62.159 autó készült az orosz autógyárakban, az előző évi 55.366 db-os termeléssel szemben.

Alumíniumgyártó vállalatok alakultak Amerikában. Az utóbbi hónapokban Amerikában több alumíniumgyár alakult, amelyek nagy versenyt teremtettek a vascsőbutorgyáraknak. Különösen az fűtőbutorok, főleg irodaszekrények és székek készítésére nagy mennyiségben alumíniumból, sőt újabbban számos hajóépítővállalat is az általuk épített hajókat alumíniumbutorokkal rendeztetni be. Az amerikai vasbutorgyárak ezért elhatározták, hogy teljesen új típusú vasbutorokat hoznak forgalomba, amelyek a praktikusság és a komfort szempontjából felülmúlják az alumíniumbutorokat is. Az új vasbutortípusok ez év elején jelennek meg az amerikai piacokon.

Tömeges elbocsátások a fővárosban

A fővárosi vas- és fémüzemek megkezdtek a munkások tömeges elbocsátását az egész vonalon. A Malaxa-gyár az utóbbi időben 100 munkást bocsátott el és tömeges elbocsátásokra van kilátás a különböző műhelyekben.

A Vulcan-gyár kazánkovács műhelyéből — kezdetként — 80 munkás kapott előzetes felmondást.

„Metalurgia”-gyár szintén tömegesen bocsátja el munkásait.

A vas- és fém munkások az uccára kerülnek. Ki

segít rajtuk kétségbecítő helyzetükben? A polgárság? Nem! A polgári politikai pártok? Nem! Egyetlen út marad az összes vas- és fém munkásoknak: **Szervezkedés a Vasas Szakszervezetbe**, amely harcolni fog a felmondások megakadályozásáért és az emberi jobb életfeltételekért.

Vas- és fém munkások! Lépjétek be minél előbb a Szakszervezetbe! Str. Izvor 37, Fiókszervezet: Sos. Pantelimon 199.

A zernesti helyi csoport közgyűlése

A zernesti helyi szakszervezet január hó 26-án tartotta évi közgyűlését. A közgyűlést Dán elnökszaktárs nyitotta meg üdvözlőve a megjelent tagokat. A pénztári jelentést Fazekas szaktárs terjesztette elő, majd a csoport évi működéséről tett jelentést a vezetőség.

A jelentéseket rövid vita után a közgyűlés tudomásul vette, miután az új vezetőség választására tért át, melynek tagjai a következők:

Elnök: Dán Andrei, alelnökök: Velcea Dumitru és Albu Ioan, pénztárosok: Fazekas György és Balascau György, jegyző: Comsa Anton, könyvtáros: Draia György. Ellenőrző bizottsági tagok: Dán N. Mihály, Târnoaveanu Nicolae, Roman Nicolae és Nisov Stefan. Választmányi tagok: Pogu Stefan, Dan N. Ioan, Flucus Victor, Horvát Stefan, Lupu György, Cătoiu András, Boca Ioan, Krempels Ferenc, Oncea György és Lăutar Nicolae.

FELHÍVÁS!

A Malaxa-, Metaloglobus-, Metalurgia- és Voinea-gyár vas- és fém munkásaihoz!

Munkás elvtársak!

A Vas- és Fém munkás-Szakszervezet, a Sos. Pantelimon 199, I. emeletén fiókhelyiséget nyitott, ahol a beiratkozásokat a szervezetbe eszközölhetitek — fizethetitek a járulékokat összegyűlhettek bármikor a gazdasági és szakmabeli kérdések megbeszélésére és megoldására.

Vas- és Fém munkások! Lépjétek be a Szervezetbe, hogy megvédhessétek jogaitokat.

FIGYELMEZTETÉS!

Tudomásunkra jutott hogy Ioan Cretu ismételtelen megjelenik egyik-másik helyen, legutóbb pedig Szebenben mutatkozott és a Szövetségek és a Confederatia (Szaktanács) nevében tevékenykedik. Kijelentjük, hogy sem a Confederáció sem pedig Szövetségünk neki semmiféle megbízást nem adott és így ténykedéséért semmiféle felelősséget nem vállalunk. Ezek szerint felhívjuk a szaktársakat, hogy vele semmi néven nevezendő kapcsolatot munkásmozgalmi ügyben fenn ne tartsanak.

A KÖZPONTI TITKÁRSÁG.

KIZÁRÁS.

A Bukaresti arany- és ékszmunkások közgyűlése az alapszabályok 10. paragrafusának alapján kizárta tagjai sorából Renner Ludvig aranyműves munkást, szül. 1902. Nov. 24-én Bécsben. Tagsági könyvének száma 6897.

HALOTTAINK

Sajnálattal közöljük az alábbi elhalt szaktársak neveit, akik a következő temetkezési segélyben részesültek:

Ilinea Miklós, Hunedoara	1000	Lei
Cotescu Poldi	1000	"
Novák József, Crişeni	5000	"
Münich Mihály	4000	"
Drimus István, Lupeni	5000	"
Hegedüs Péter	4000	"
Curcean György	4000	"
Oltean János	4000	"
Corujan Péter, Cluj	2000	"
Iperneac János, Bocşa-Română	2000	"
Negrea Miklós, Reşiţa	3000	"
Melinger Péter	—	"
Adalman Ferenc	5000	"
Balanyi István	5000	"
Beceneagá Mihály	2000	"

Az elhalt szaktársak emlékét kegyelettel őrizi meg a szervezett vasmunkások összessége.

Az áruló

Az áruló a leghívtányabb léleg a világon. Amíg emberi gonoszság elképzelhető, az mind összpontosul az árulóban. Nézd meg a szemét: gonosz, sunyi, tisztátalan lélek átkos tekintete lövel ki belőle. Nézd meg az alakját: egész alakja az utánalopakodásra, a kémlésre, a leskelődésre van berendezve. Nagy eszmék, komoly elvek nem hevítik. És mert dolgozni nem tud, de nem is akar, eladja a lelkét, elárulja az embertársait. A besugót ott találod mindenütt: a műhelyben, a gyárban, a boltban, a mozgalomban. Ha az értekezleten döntés történik, a besugó az, aki elsőnek távozik. Ő az, aki mindenkit megkörnyékezik és mindenkihez odatolakszik. Ahol nem férhet hozzá a dolgokhoz, a jó elvtárs álarcában igyekszik a tapasztalatlanoktól megtudni a határozatokat, hogy azokat továbbíthassa. Ez a besugó-fajta ravasz, alátomos és ha gyanússá válik, letagadja az édesanyját is. És mivel a mozgalomban nincsenek rendellenes dolgok, a judásbért pedig meg kell szolgálni, a besugóból beugrató lesz, aki radikális jelszavakkal és hangos frázisokkal mindig mást akar, mint amit a tények parancsszava diktál. Ő az, aki mindenáron zavart igyekszik kelteni, aki az építő munka helyett a romboló tevékenységre van berendezve, aki felelőtlenül uszít és rágalmoz, hogy a zavarosban halálhasson és árulásait elkövethesse. A besugó aljasságát misem jellemzi jobban, mint az, hogy még a megbízói is megvetik, mert a besugó rendszerint nemcsak hoz, de visz is híreket. A besugó kétalki-gonosz, kegyetlen tulajdonságai már sokszor okozták nagy károkat a mozgalomnak. Sok-sok lelkes munkás bizalmával visszaéltek már a beugratók. Nagy óvatosságra, kellő körültekintésre van szükség, hogy az árulók és beugratók működése ne gátolja a munkásmozgalom ügyét. Mindenkinél „forradalmibbak” és semmi sem elég nekik, de mindenkit gyaláznak és rágalmoznak. Csak ügyelni kell és megismerkedni őket!

KÜLÖNFÉLÉK

— A német nehézipar szabadszervezete 75 éves jubileumát ünnepli. A német nehézipar szabadszervezete a napokban töltötte be fennállásának 75. évfordulóját, amely jubileum alkalmával nagy ünnepséget rendezett a rajnavideki német nehézipar Dörseldoriban. Az ünnepségen a nemzetközi kartell és a nemzetközi eladási szervezetek is képviseltették magukat. (Ime, ez esetben nem hazaárulás a nemzetköziség.)

— Franciaország nem szállít vashulladékot sem Olaszországnak. A november 18-án Olaszország ellen életbeléptetett szankciók miatt a franciák beszüntették a vashulladék-szállításokat is Olaszországnak. A francia-olasz külkereskedelmi egyezmény szerint Olaszország ez évben 250.000 tonna vashulladékkal, azonban az olaszországi hadianyagipar jobb foglalkozottsága miatt már november 18-ig 259.000 tonnát vett át Olaszország. Ezenkívül 100.000 tonna nyersvas és 120.000 tonna félgártmányra is kapott Olaszországtól kontingenst a francia vasipar, amelyeknek leszállítását a franciák szintén beszüntették. A francia szállítások szünetelése miatt Olaszország a szankcióban részt nem vevő államokból akarja beszerezni vashulladék- és nyersvaszükségletét.

— Új rozsdamentesítési eljárást szabadalmaztattak Amerikában. Az American Chemical Paint Comp. „Chromodine” név alatt egy teljesen új rozsdamentesítésre alkalmas anyagot készített és szabadalmaztatott. A Chromodine-vel rozsdamentesített acél rozsdamentességi időtartama háromszor akkora, mint az eddigi eljárások bármelyikénél. A Chromodine-vel bevont acél egy bizonyos festékanyaggal be kell festeni és a Chromodine a cementhez hasonló kötöttséget teremt az acél és a festékanyag között.